

אלמנות צה"ל רוצות להיפרד מן ההורים השכולים כדי להילחם על זכויותיהן – משרד הביטחון מנסה להפריע ליוזמה זו

אלמנות מחכות לרבין

את הסיכוי האחרון להרות וללדת. היא כתבה מיכתב נואש לאגף השיקום במשרד הביטחון.

את הנשמה שלי שפכתי במיכתב, תעזרו לי – התחננתי – זו קריאת הצלה. לא יכול להיות שאי אפשר לר" פא אותי מהממכרות לכדוריי ההרגעה ומהפחד הנורא, שלא נותן לי לצאת מהבית לבדי. אני נשרפת, בוערת מצער. רק אתם יכולים לעזור לי. תנו לי פסיכולוג טוב ומלווה שיוציא אותי מהבית."

חודשיים היא נאלצה להמתין למיכתבת שובה. וזה מה שקיבלה אחרי חודשיים:

"אנו מציעים לך לפנות לתחנה לכריאות הנפש באיזור מגורייך. בעניין המלווה נמסר לך כבר עליידי הלישכה המחוזית שמשרדנו אינו מממן שרות מסוג זה."

ב"ל: "למה שאפנה לתחנה לברי" אותה הנפש? בעלי לא נפל בתחנה ההיא. מישרד הביטחון הוא עכשיו הבעל שלי, והם צריכים לעזור לי. מלבד זאת, אני לא רוצה שכולם יידעו שאני זקוקה לטיפול נפשי. ומדוע אין לי זכות למלווה? למה נכה צה"ל מקבל מלווה? גם אני נכה."

"אלא שלנכים יש אירגון שיודע לתבוע את זכויותיהם בתקיפות. אנחנו, האלמנות, נבלעות בתוך מוסדות גדוד לים. ובאין לנו אירגון משלנו – אין מי שיתבע את זכויותינו."

מיכתב דומה שלחה ב"ל לאירגון יד לבנים. עד היום לא נענתה. אירגון יד לבנים מאגד בתוכו 16 אלף הורים שכולים ור 3100 אלמנות

שלושה פסיכולוגים מטעם מישרד הביטחון טיפלו בכ"ל, שלושתם היו מרוחקים מאוד מגוריה. היא ביובזה את רוב משכורתה על נסיעות במוניות אל הפסיכולוג ובחורה, שכן היא אינה מעזה להיכנס לאוטובוס. אך איש מהם לא פתר את בעיותיה. להיפך, הן רק החמירו.

"היום אפילו למכולת אני לא מסוגלת להיכנס לבד. ואם אני כבר מעזה לע"ן רוך קניות לבדי, בלי אמא, אני כולי היסטרית. תן לי מהר, מהר, אני מב"קשת מהמוכר. מה קרה, לאן את ממרתת? הוא שואל. איך אסכיר לו שאני חייבת לחזור מיד הביתה, לפני אינם יודעים."

כל יום אני בולעת 20 מ"ג של כדורי הרגעה. היא ממשכה, רק כדי שאוכל לחיות מבלי להשפיל את עצמי כהתעלפויות של חדרה. כבוקר אני בולעת כדור כדי שאצליח להגיע לעבודה. בהפסקת עשר אני פורשת לפ"נה צדדית ובולעת כדור נוסף. אחר הצהריים ובערב עוד שני כדורים.

אני מכורה לכדורי הרגעה. לא יכולה לזוז בלעדיתם. כל בן דארס נור"מאלי צועק ומתרגז לפעמים. אני תמיד רגועה, ומשום כך כולם חוש"בים שטוב לי בחיים. אף אחד לא יודע שאני חיה על כדורים. אפילו הוריי אינם יודעים."

אלמנה פנינה כהן

הבן שלי מת – והיא חיה בדירה שלו"

שרבות מבין 3100 האלמנות נוטרות טינה למישרד הביטחון ולאירגון יד לבנים. אחת מהן היא ב"ל, אלמנה ממרכז הארץ.

בעלה של ב"ל נהרג במלחמת הה"ח. היא היתה אז בת 21. נשואה רק עשרה חודשים. לבני הוג לא היו ילדים.

סיפרה האלמנה: "במשך חודש ימים,

זה שבע שנים מנסות אלמנות צה"ל לפרוש ממארגון יד לבנים ולהקים אירגון עצמאי משלהן, ובכל פעם הן נתקלות במימסר עקשני שאינו מניח להן להתאגד.

שר הביטחון, יצחק רבין, הוא העו"מד עתה בדרכו.

כחודש מרס פנתה פנינה כהן, אלמנה העומדת בראש "עמותת אלמנות ויתומי צה"ל" ליצחק רבין, וביק"שה ממנו את רשימת אלמנות צה"ל. האלפון נחוצ לנו לצורך פנייתנו לכ"ל אלמנות צה"ל בארץ", כתבה פנינה כהן במיכתבה. ללא האלפון אי אפשר להגיע אל האלמנות ולהודיע להן על כוונת ההתאגדות.

כעבור חודשיים וחצי השיב לה יצחק רבין: "אין המישרד רשאי להע"ביר לך את המידע הכלול באלפון, וזאת מכוח חוק הגנת הפרטיות – תשמ"א – 1981. מסירת המידע לגור"פים אחרים החלה לפני האיסור שנקבע בחוק האמור". כלומר: לפני 1981.

אולם ב-11 בפברואר 1986, חמש שנים אחרי חקיקת החוק, קיבל מרכז יד לבנים את רוח 459 של מישרד הביטחון, אגף השיקום: אלפון אלמנות צה"ל.

מה שנשלל מאלמנות צה"ל מותר גם לכפר חב"ד. בידי הנהלת הכפר מ"צוי אלפון של אלמנות צה"ל, מעורכן ל"שנת 1986. גוף המתקרא "צעירי ח"ב"ר" משתמש באלפון בשיטות מוש"נת 1948 ועד היום. כך, למשל, קיבלו אלמנות מילחמת הלבנון מיכתבים החתומים עליידי צעירי חב"ד, חצי ש"נה אחרי המלחמה.

מיכתב דומה שלחה פנינה כהן לראש הממשלה, שימעון פרס. היא ביקשה ממנו כי יסייע להן בקבלת האלפון ממשרד הביטחון, אגף השיקום. שימעון פרס עצמו לא טרח לענות להן. כעבור חודשים קיבלה פנינה כהן מיכתב בחתימת בועז אפ"ל באום: "אני מבקש להפנותכן למנהל אגף השיקום. אנחנו איננו מוסמכים להתיר לכן לקבל לידיו את אלפון האלמנות והיתומים של צה"ל".

במישרד הביטחון מסרבים להגיב על העניין.

כדור ועוד כדור
ירובם של שר הביטחון וראש הממשלה לסייע לאלמנות והתי"אגד באירגון משלהן הוא חלק ממדיניות של זילזול ואטימות בכל מה שקשור לאלמנות צה"ל. אין פלא

אלמנה אלקבץ (עם בעלה ביום החתונה והשבוע)

למה שלא תהרגו את אלמנות צה"ל בגיל 60?"

שאתעלף ואאכר את השליטה על עצמי?"
 "ואיך אתחנן אם אני לא יכולה לנסוע למועדונים, לטיולים, למקומות שבהם אפשר להכיר גברים?"

"פעם היכרתי גבר שגר בעיר אחרת. הוא בא לבקר אותי, טיילנו ובילינו סמוך לביתי. יום אחד חלה ונשאר מרותק למיטה במשך שבוע. לא נסעתי לבקר אותו. הוא נפגע וניתק את הקשר בינינו."

כשמלאו לב"ל 39 שנים, לפני ארבעה חודשים, היא נתקפה בבה"לה. אם לא תישא עכשיו, תאבד

בקפדנות כפיייתת טורחת ב"ל למ"לא את כל תיקיה וארנקיה בכדורי הרגעה ובסוכריות. הסוכריות מהוות הסוואה לבליעת הכדורים.

"ככה אני בולעת כדורים: אני דוחפת את היד לתיק, ובקול עליו שור"אלת: מישוה רוצה סוכריה? וביתניים אני שולפת במהירות מהתיק כדור ובולעת. מייד אחרי כך אני מחלקת סוכריות לכל מי שנמצא בסביבה. הכל מתרכזים בסוכריות ואינם שמים לב לתנועה החפוזה של בליעת הכדור. אם במיקרה מישוה מסתכל עליי באותו רגע, הוא חושב שבלעתי סוכריה."

אחרי שבעלי נהרג, לא יצאתי מהבית. שכנתי במיטה, בכיתי ובולעתי כדורי הרגעה. כשסוף סוף יצאתי לסיורים דחופים בבנק, נשטפתי בחרדה. התי"כסתי בזיעה קרה, ליני הלם בחווקה, רידי ורגליי רעדו. מאז אינני מעזה לצאת לרחוב לבדי. אני פוחדת שאתי"עלף ואאכר את השליטה על עצמי."

כך עוברים ימיה של ב"ל ב"18 השנים שחלפו מאז מותו של בעלה: היא לא נישאה בשנית, מתגוררת ב"בית הוריה ועוברת כפקידה תמורת 250 שקל לחודש ומישרד הביטחון מעניק לה 450 שקלים בחודש.